

Tinning (VS):

Det er et indlæg, som drejer sig om udlændingeloven.

Det, vi diskuterer i dag, er to forskellige ændringsforslag. Det ene er det, som går ud på, at man, når man står ved grænsen, for man bliver afvist, skal have mulighed for at tale med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp. Det er der meget der kan tyde på man ikke får, og det må jo så være, fordi repræsentanten for Dansk Flygtningehjælp kunne komme til at forstyrre det arbejde, som grænsepolitiet skal lave med at afvise folk ved grænsen. Det er der sådan set ikke mere at sige om. Det viser, hvad hr. Ole Espersens omsorg for samarbejdet med de humanitære organisationer er værd, når det kommer til praksis. Det viser, hvad hr. Ole Espersens snak har været værd om, at vi må være helt sikre på, at når vi afviser, så afviser vi til en faktisk tryghedssituation; er der blot den mindste tvivl, vil vi ikke afvise.

En repræsentant for Dansk Flygtningehjælp, som kunne tale med asylansøgeren, ville selvfølgelig i nogle tilfælde være i stand til at bringe noget berettiget tvivl for dagen, som ikke ville komme for dagen i en kort samtale med en repræsentant for grænsepolitiet. Den slags ser hr. Ole Espersen nødig, og derfor må Dansk Flygtningehjælp ikke have lov at være ved grænsen. De kan så have lov, selvfølgelig – det har de også i dag – at sende alle mulige breve og indstillinger af sted om, hvor i verden man befinder sig i en faktisk tryghedssituation. Der har hr. Ole Espersen jo den fordel, at det i sidste instans er Justitsministeriet, der selv suverænt afgør, i hvor høj grad de vil lytte til disse indstillinger. Det er klart, at det for en tidligere justitsminister er en administrativ arbejdsgang, som er uhyre tiltalende.

Det andet ændringsforslag er det, der drejer sig om, hvorvidt vi med det her kommer til at sende nogle tilbage til forfølgelse eller vi ikke gør det. Her har vi diskuteret to ting. Den ene er, at der er nogle militærnægtere, som vi afviser. Det vil ikke være særlig mange, for som også hr. Ole Espersen har sagt det, vil det være sådan, at i mange af de tilfælde, hvor et land forfølger folk, fordi de nægter at yde militærtjeneste, forfølger man også folk af alle mulige andre grunde, som er nævnt i FN-konventionen, og derfor kan

man ikke afvise til et sådant land. Men det kan stadig tænkes, det ved vi, at vi kan sende folk tilbage til et land, hvor man forfølges, fordi man ikke vil aftjene sin militærtjeneste, og til det siger hr. Ole Espersen så: det må vi jo så leve med.

Så er der spørgsmålet om bøsserne og de lesbiske. Jeg må indrømme, at jeg blev en lille smule chokeret over, at den tidligere justitsminister kan lave så meget plad på et lovforslag, som vi har snakket om så meget nu. Hr. Ole Espersen spørger mig: skal det nu til at være asylgrund, at man er bøsse eller lesbisk?

Hør nu her. Det, vi diskuterer, har hr. Ole Espersen forsøgt at belære os andre om masser af gange, nemlig: hvad skal der ske ved grænsen, skal der ske afvisning eller ej? Sker der ikke afvisning, så kommer man ind, og så sker behandlingen af asylansøgningen. Men det, der sker ved grænsen, er ikke en stillingtagen til, om der foreligger asylgrund eller ej, overhovedet ikke. Det, der sker ved grænsen, er en stillingtagen til, om der skal afvises eller ej. Selv om folk kommer ind og får behandlet deres asylsag, kan det hele jo sagtens ende med, at de bliver udvist alligevel. Vi må i hvert fald ikke håbe, at den socialdemokratiske folketingsgruppe er blevet orienteret på det samme niveau.

Dernæst de konkrete eksempler. Jamen hvis man er homoseksuel i Grækenland, bliver man udsat for faktisk forfølgelse. Så bliver man diskrimineret i forhold til job, uddannelse og udsat for alle mulige andre former for social forfølgelse; faktisk præcis de samme former for social forfølgelse, som hvis man kommer fra Polen – og derfra får man lov at komme ind; dér bliver man ikke afvist, fordi de fleste kommer direkte med båden til Københavns Havn, og i de tilfælde ender meget af sagsbehandlingen med, at de får lov at blive. Men det er jo også et østland, og der er jo en anderledes positiv holdning hos justitsministeren til at give asyl til folk fra østlande, for det kan bruges i den almindelige ideologiske kamp.

Man vil altså ikke acceptere, at en, der kommer fra Grækenland og siger, at han ikke vil tilbage, fordi han er udsat for forfølgelse, får lov at komme ind og få behandlet sin sag – jeg siger ikke, at alle de sager ender med, at vedkommende får asyl, det er slet ikke det, det drejer sig om. Men vi må i